

Mathilda Wrede

född 1864, död 1928, finländsk socialarbetare. Hon har betytt mycket för humanisering av fångvården. Utan att ha någon organisation bakom sig, började hon redan i tjugoårsåldern att besöka fångar, verka för bättre förhållanden i fängelserna och sökte personligen påverka internerna i positiv riktning. Hon hade en ovanlig personlig utstrålning, som gjorde sig kännbar även hos de mest förvildade eller durkdrivna människor. Under Finlands frihetskrig hjälpte hon utan urskillning både "vita" och "röda" fångar, så långt det var henne möjligt.

Under de sista veckorna av sitt jordeliv hade hon svåra inre plågor. Telepatiskt upplevde hon t ex att munkar i ett kloster i Serbien bad för henne – tidpunkten då hon kände detta visade sig efteråt stämma. Kort före sin död yttrade hon: "Jag tror Gud – kan inte lida detta att tro på Gud – jag tror honom helt enkelt. Jag bryr mig inte om att veta det som vi människor ändå inte kan veta."

Hon visste att hon skulle dö på juldagsmorgonen. När julgranen tändes på julafton, sade hon: 'Jag har fått så underliga ögon. Jag ser ljus stråla emot mig från andra sidan ... vida vidder och mycket ljus.' "

"Ro över världen, frid, fred – det är min högsta önskan". När den siste julaftonbesökaren kom, sade hon: "Jag håller just på att flytta. Nu orkar jag inte mer."

En stund låg hon i dvala. Efter en injektion slog hon upp ögonen och sade: "Tänk att jag ska leva för evigt – en evig hetsvarelse!"

När det ringde till julotta, hade hon somnat i den sista sömnen.

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN - BANBRYTARE INOM TÄNKANDE, FORSKNING, SAMHÄLLSORDNING OCH MÄNNISKOVÅRD)